

[Arne Bjerregaard]

denne lovgivning – det erkender jeg – bl. a. ved først at bygge industrihuse og bagefter få virksomheder til at fungere i disse huse. I øjeblikket, hvor det jo ikke har virket mere end et par år, er det da sådan, at vi i disse to kommuner har fået 50 ansatte ved nye virksomheder. Nu lyder det selvfølgelig i sammenhæng med andre store virksomheder ovre i København af lidt med 50, men i vores tyndt befolkede område betyder det meget at få 50 mere beskæftiget i en lille kommune.

Derfor er vi meget kede af, at ministeren ikke kunne imødekomme os så langt, at man sagde: vel, vi må ændre det sådan, at der ikke bliver frigivet midler til forbrug, for det er ikke meningen med disse henlæggelser og disse konti, men hvis det blev lavet sådan – og det kunne ministeren jo udmærket – at der ikke kunne frigives mere, end der blev investeret med det samme, kom man jo det til livs, at der kunne frigives midler til at skabe sig et større privatforbrug for i den øjeblikkelige situation.

Hvis ministeren ville gå så langt, ville vi være særdeles positive over for forslaget, for vi er ikke interesserede i, at hverken etableringskontoloven eller investeringsfondsloven skal misbruges, men vi er betænkelige ved at skulle slå noget i stykker, som har væsentlig betydning for svage områder som dem, jeg kommer fra. Ministeren kunne altså have klaret det og imødekommet os ved bare at gøre det sådan, at loven ikke blev misbrugt, men brugt efter sin hensigt, i stedet for helt at lukke af.

Jeg ved ikke, om ministeren endnu er til sinds at diskutere, om det dog ikke er muligt at få det ændret sådan, at hvor midler bruges i almenhedens eller egnsudviklingens interesse, kan man stadig væk få frigivet dem til investering i erhvervslivet i disse områder. Jeg håber, ministeren har den indstilling og eventuelt selv vil fremkomme med et ændringsforslag, hvis de ændringsforslag, der er stillet, ikke bliver vedtaget. Hvis ministeren gør det, skal vi gerne støtte lovforslaget ved tredje behandling.

Waldorff (VS):

Jeg håber i modsætning til hr. Arne Bjerregaard ikke, at ministeren vil ændre på dette her, som hr. Arne Bjerregaard taler om, og jeg går faktisk ud fra, at han ikke vil gøre

det, eftersom det stillede ændringsforslag bl. a. går ud på at få sat en stopper for udnyttelsen af udbyttekontrakter og det jo specielt er det, som har været fremme i forbindelse med Nibe-Løgstør-varianten af denne skattefidus.

Hr. Arne Bjerregaard spørger, om det er muligt at lave en ordning, så man kun får frigivet det fra en konto, som man reelt investerer, men hr. Arne Bjerregaard ved udmærket godt, hvis han ellers i øvrigt har fulgt med i diskussionen i udvalget, at intet er lettere at omgå end netop en ordning, der går ud på, at man kan få frigivet det, som svarer til det kontante indskud i en eller anden virksomhed. Det er uhyre let at lave en aftale om et ganske vist kontant indskud, som man dog forhøjer passende, så man får frigivet samtlige sine investeringskontomidler eller etableringskontomidler, hvorefter man laver en låneordning, så man får ført midler tilbage til forbrug. Det har faktisk været diskuteret i udvalget, og der er ingen tvivl om, at det vil være en meget brugt fidus, hvis man laver det hul. Jeg mener, det samme gælder de borgerliges – eller de andre borgerliges – forslag om, at man skal begrænse frigivelsen af midler til hæftelsesbeløbet: dér vil kunne iværksættes den samme systematiske udnyttelse af et sådant hul.

Jeg mener, at konklusionen af dette her er den samme, som vi har været ude for masser af gange, nemlig at hvis man lader den mindste smule tilbage af sådanne huller til omgåelse af det, som siges at være hovedhensigten med et forslag, så opstår der øjeblikkelig en systematisk spekulation i det. Det er et hovederhverv i dette land at nedsætte sig som revisor eller advokat og undersøge skattelovgivningen for at udnytte situationen, hver gang der er et hul – ja, hr. Glistrup niker ivrigt; det har han jo meget kendskab til – i en lovgivning eller er en mulighed for at kombinere flere lovgivninger, som embedsmændene og politikerne endnu ikke har fundet ud af at kombinere på den rette måde. Derfor har ministeren – og det vil jeg da gerne rose ham for – gjort det eneste forsvarlige eller næsten eneste forsvarlige i denne forbindelse, nemlig at stoppe for udnyttelse af etableringskontomidler og investeringsfondsmidler i forbindelse med forlods afskrivning på køb af anparter og udbyttekontrakter. Et skridt videre, man kunne have taget, var at få slagtet kommanditselskabsformen; det vil-